

Казка про Пані Пляшку

котра навчить тебе
бути лагідним

Авторка: Марта Журовська

Перекладач: Моше Надер

Монтаж: ОМІ

Авторка: Марта Журовска

Перекладач: Моше Надер

Монтаж: ОМІ

Ілюстрації: Домініка П'єтка

Бізнес-ангел: Катажина Чайковська

Познань 2022

Bajka w wersji PDF w języku ukraińskim jest do bezpłatnego pobrania i korzystania.
Казка у форматі PDF українською мовою є безкоштовною для
завантаження та використання.

Copyright ©: Marta Żurowska
www.martosfera.pl

Це був теплий травневий день. Небо було блакитним, по ньому ліниво прогулювалися три хмаринки. Сонце радісно посміхалось їм, посилаючи свої промені на різнокольорові квіти.

Доріжкою йшла Пляшка, одягнена у зручне спортивне вбрання. Через її плече була перекинута торбинка, яка ритмічно підстрибувала з кожним кроком. Руде волосся Пляшки вільно колихало на лагідному вітерці.

Пляшка подивилася вперед.

– Уффф, – вона витерла піт з кришечки, – мені це займе ще трохи часу. Можливо, якщо я скочуся, то буде швидше?

Вона опала на бік і міцно відштовхнулася.

– Юхууу! Радісно кричала вона сама до себе, обиваючи свої бочки. – Ай-я-яй! Вона закричала, раптово зупинившись на чомусь твердому.

– Ти скотилася прямо на мене, – старий Дуб подивився на неї, невдоволено похитуючи своїми гілками.

– Я скатулькалась, – весело сказала Пляшка.

– Яка різниця? – запитав здивований Дуб.

- Величезна! Коли я катулькаюся, то з радістю, а коли я скочуюся, то мене все болить.
- Так чи інакше ти зіткнулася зі мною. Просто будь обережна, будь-ласка, тут ростуть старі дуби – такі як я. Ми нікому не заважаємо і просимо трохи поваги, хоча б з огляду на наш вік.
- Ну так, звичайно. – Вибач. Я просто хотіла бути якось швидше. Але так, звичайно, повага. Я маю трохи поваги в порошку, – вона поплескала себе по боках. – Ось, будь – ласка, – вона витягнула із торбинки зелений мішечок, – маю. Це повага ще з вчорашнього дня, але вона добра. Посипати?
- О так, будь – ласка. Посип ще і цей листочок, він після полудня мені відпав, можливо, знову виросте, – показав Дуб на поодинокий листочок.
- Авжеж, звичайно, – сказала Пляшка й обережно посипала маленький листочок.
- Дякую. Дякую за твою доброту, – він уважно подивився на неї.
- А хто ти?
- Я? Пляшка для марафонів, пане Дубе.
- Для марафонів? – здивувався Дуб.

Казка про Пані Пляшку, котра навчить тебе бути лагідним

- Так, коли людина біжить марафон, у неї є пляшка, щоб випити води. Ви знаєте, пане Дубе, вони п'ють воду.
- Розумію, це у нас спільне. Нам також потрібна вода для життя.
- Отож то! Тільки їм такі пляшки, як я, наприклад, потрібні, бо якщо їх полити водою, то не встигнуть напитися. По них все стікає.
- Ага, і зараз ти бігаєш такий марафон? – запитав зацікавлений Дуб.
- Ні... – зітхнула Пляшка, – бо... я вже не годжуся! – заскиглила вона.
- Гей, що сталося? – запитав він здивований.
- Просто... не знаю! Вона похитала головою. – Я не розумію, що сталося. Бо знаєте, пане Дубе, я бігала роками. А потім раптом, одного разу, я отримала травму – у мене появилась тріщинка, така крихітна, неозброєним оком не побачиш, але все ж. Подряпина, все одне буду бігати! – подумала я. Однак потім з'являлися все нові й нові тріщини. Лесть помітно, але вода почала повільно просочуватися через них, моєї людині

доводилося частіше доливати наступні порції. Тріщинок, ставало все більше, одна біля одної. Де-не-де з'являлися щілини. Пізніше з'явилася дірка, і вода витікала з мене струмками. І моя людина робила жадібні ковтки й все частіше зупинилася, щоб долити все більше й більше води. Ситуація була драматичною. Я весь час тріщала і тріщала, а вона не могла свobodно бігти, так... вона мене... вона мене... – тихо заплакала, - вона мене викинула!

– О, це так сумно!

– Я знаю, що я не підходжу для марафонів – ТРІСЬ (з'явилася в той момент нова тріщина) – але це так несправедливо !!! Я ні на що не здатна, це правда, ТРІСЬ, – сказала вона і відразу ж схопила нову щілину, щоб вона більше не тріщала. – я ж так стараюся...

– Ти весь час тріскаєшся? – Все добре?

– О, я вже привикла до цього. У мене є пластир. Приклею і на якийсь час вистачить, – показала вона свої пластири. – Нічого страшного, можна привикнути. На жаль, коли я так тріскаю, я трохи втрачаю сили. Іноді мені важче ловити подих, але коли я так заклеюся, то на деякий час мені краще.

Ось, така доля пластикової пляшки, – усміхнулася вона, знизуючи плечима.

– І що тепер? Що ти плануєш? – Запитав він.

– Не уявляю, але оскільки води стає все менше, це останній момент, щоб щось випробувати, побачити і відчути. Я вирішила зібрати все, що маю, в торбинку і йти далі, зустріти свою долю!

– Чудова ідея, – похвалив Дуб. – То куди ти йдеш?

– Поняття не маю, – похитала вона головою, яка була кришечкою з червоними кучерями.

– Оу, та не вже?

– Я знаю, я не все продумала, але я боялася, що, якщо я зараз не вирішу, я ніколи не зроблю цього знову. Ви мене розумієте, пане Дубе?

– Ну... — Дуб, трохи збентежений, почухав око лівою гілкою.

– Я створений для того щоб бути в одному місці.

– Справді... – підтвердила Пляшка.

– А ти? Яка твоя доля? – поцікавився Дуб.

– Я створена для постачання води. Відколи пам'ятаю, у нас вдома всі були «для води», окрім моєї прабабусі, у якої нібито був епізод із соками. Цей епізод – така короткочасна подія, пане Дубе. Крім того, ми всі тримали воду щоб не виливалася. Ми говорили про себе: Захисники води. Я думала, що буду успішною в марафонах. У мене була своя людина, я жила на гарній полиці, щоразу їздила з нею кудись у відпустку на велосипеді. Напевно, з боку це виглядало так, ніби у мене було гарне казкове життя, – задумалася Пляшка й знову поправила свої кучері.

– А ти вважаєш по іншому? – запитав Дуб.

– Спочатку я так думала, а потім мені почало чогось бракувати. Мабуть... – Вона замовкла, ніби збентежена своєю думкою. «Мені здається, – спробувала вона знову, – що я хотіла чогось більшого, від життя».

– Чого?

– Скажу, але, будь-ласка, не смійтеся, обіцяєте?

– Обіцяю.

– Я мріяла стати моделлю і мати власну лінію одягу! – вона почервоніла.

– Це така прекрасна мрія. Чому я маю сміятися? – запитав здивований Дуб.

– Як? Пляшка модель? Тим більше з усіма цими дірками? Я не можу продовжувати надягати пластирі і виглядаю як розтелепа. ТРІСЬ. – О! Розумієш! – схопила однією рукою місце під кришечкою, а другою витягла пластир, щоб заклеїти рану.

– Ні, це не для мене. Але я подумала, яка шкода йти далі, якщо все вийшло так, як вийшло. Хто знає, може мене щось здивує? Зараз так багато читають про те, щоб дати собі шанс. Я просто подумала що спробую.

– О, гаразд. Дозволь мені відплатити тобі за твою щирі повагу. Я дам тобі контакт до когось, хто зможе тебе склеїти.

– Це можливо?

– Усі ці дірки та тріщини, безперечно, можна заклеїти у місцевого кравця Чарівника. Він ще й цілитель, він творить чудеса!

– Невже? Є хтось такий?

– Так, покажу тобі шлях.

– О, це було б чудово! Дякую!

Пляшка записала адресу Чарівника, вклонилася пану Дубу та пішла у вказаному напрямку. З'явившись у дверях кравця, вона з цікавістю озирнулася. Місце виглядало дуже багатообіцяюче. На вітрині був намальований величезний , рожевий кравецький сантиметр. Це, безперечно, кравецька майстерня, подумала вона. Вона постукала в менші двері праворуч. Бажаючи добре зарекомендувати себе, вона розпростала футболку. Двері відчинилися, і в них стояли великі Ножиці в червоних окулярах.

– Доброго ранку, я до кравця Чарівника. На склеювання.

– Так? У вас тут призначена зустріч?

– Ні, а треба було? Хвилинку тому я дізналася у пана Дуба, що в цьому місті працює кравець Чарівник. І тому я прийшла сюди. Чи я можу розраховувати на швидку допомогу в зціленні ран? – вона показала свої тріщини – соромно дивитися, скільки там їх. ТРІСЬ! Просто подивіться...

– Від пана Дуба? Ножиці повторювали, ніби тріщина не зробила на них жодного враження. – Тоді добре. Це наш друг. Будь ласка, заходьте і чекайте. Там. – Ножиці показали на двері праворуч.

- Дякую, – відповіла Пляшка. Вона вкотилася у центр кімнати, а через мить вискочила на стійку. У величезному дзеркалі вона бачила себе усміхненою, але брудною, з щілинами в пластику, з якого вона була зроблена. – Ти виглядаєш жалюгідно, чому ти така рада? – сказала вона собі. ТРІСЬ!
- Доброго ранку, чим я можу вам допомогти? Вона почула привітний голос.
- Ооооо доброго ранку! Ви кравець Чарівник?
- Так, це я, – тверезо відповіла Вішалка, дивлячись на Пляшку. Вона була висока, струнка і темного кольору. Вона виглядала дуже гідно. Була одягнена у вільний фіолетовий плащ з капурою на голові. Вона виглядала темною і привітною водночас. З боків радісно бовтався рожевий сантиметр.
- Чудово, я так рада! Дякую, що прийняли мене, любий Чарівник.
- Немає проблем, – придивлявся він. – Готуємося до балу ввечері?
- Бал? Ні. Ви що! Чому на бал?

– На Головній Полянї ввечері буде бал, там будуть усі важливі речі. Я думав, що тому ви прийшли сюди, пані...

– Пляшка.

– Пляшка?

– Так, просто - Пляшка.

– Гаразд, пані Просто Пляшко. Так не на бал?

– Ні. Я на бал? Ніколи в житті. Палаци не для мене. Я звичайна пластикова пляшка! Подивіться, будь – ласка, – показала вона на себе, одночасно дивлячись у дзеркало, – я безнадійно звичайна. ТРІСЬ. А я досі тріскаю!

– Хмм, – Чарівник пошкрябав голову. – Я можу зробити так щоб ти засяяла.

– Але я ніколи не буду сяяти! Я матова від народження. Будь ласка, переконайтеся самі, Чарівнику! Вона розкрила свій рукав.

– А я люблю виклики. Знаєш, пані, Просто Пляшка, якщо ти віддашся в мої руки, я тебе відпускаю, і ти так засяєш, що гай-гай!

– Як модель? – запитала вона із захопленням.

– Як топ-модель!

– Ой, не знаю, чи годиться так світитися, коли ти мат? Вона раптом засумнівалася. - Я не думаю, що це нормально...

– Нехай тоді буде експеримент! Як то кажуть: будь що буде. Ну і що думаєш, пані Просто Пляшка?

Пляшка на мить завагалася.

– Згода, я ризикну, раз у житті треба бути сміливою, таки-так! Ось про це я і казав! Тоді почнемо. Зніміть сумочку і станьте ближче до світла. О так, добре... – сказав він, коли вона підкотилася ближче. - Мені доведеться доторкнутися до твоїх ран, так?

Пляшка кивнула головою.

– Гаразд, зараз не рухайся, будь-ласка. Я огляну тебе і нанесу мазь.

Казка про Пані Пляшку, котра навчить тебе бути лагідним

Кравець Чарівник уважно оглянув кожную рану, кожную тріщинку. Потім він підійшов до величезної шафи з лівого боку. Він сильно потягнувся, щоб сягнути до верхньої полиці. Він дістав звідти невелику коробочку. Відкрив її та зачерпнув трохи мазі кінцівками вшалока. Він тихо підійшов до Пляшки. Його магічний ритуал зцілення почався.

– Ой, ой, ой, – сказав Чарівник, побачивши рани. – Ой, ой, ой...

Кравець Маг по черзі підходив до кожної її рани. Він торкнувся поверхні пластику, пробурмотів «ой, ой, ой» і наніс мазь. Пляшка недовірливо дивилася. Усі рани одна за одною склеювалися, залишаючи ніжну лінію, наче на пам'ять.

– Що? Що це? – запитала здивована Пляшка.

– Усі рани краще загоюються, коли приділяєш їм турботу та увагу, на які вони заслуговують – пояснив Чарівник. – Будеш як новенька, побачиш. Я дав тобі мазь зробленою з ніжністю й лагідністю. Вона творить чудеса.

– Але ці шрами, вони...

– Вони розповідають твою історію. Носи їх з гордістю, і вони будуть сяяти своїм блиском. Це саяво унікальне!

- Але вони... потворні. ТРІСЬ! О ні, я знову протікаю.
 - Почекай хвилинку. Але, мабуть, я знаю, чому ти так тріскаєш, пані Просто Пляшко - Чарівник уважно оглянув нову рану.
 - Чому? – запитала зацікавлена Пляшка.
 - Мені здається, що ти не така звичайна, як тобі здається. Ти магічна. Твої слова мають силу. Я зауважив, що ти тискаєшся лише тоді, коли говориш щось неприємне про себе.
 - Ой-ой-ой! Це я тріскаю себе? Ой, це так жахливо.
 - Голова, тобто кришечка вище. Мені здається, що це тому, що ти ще не контролюєш своїх слів. Але побачиш: коли цього навчишся, вони стануть твоєю секретною зброєю! Попереду тебе чекає світле майбутнє. Треба просто повірити в це. Мусиш дати цьому шанс, щоб воно знайшло тебе.
- Пляшка схопилася за голову. Вона подивилася у дзеркало.
- Світле майбутнє? Для мене? Почекай. Не може бути. Для такої звичайної Пляшки? ТРІСЬ – Ой, справді, я тріскаю, коли кажу собі щось неприємне. Або це правда? Може, я можу не тріскати? Вона подумала.
 - Кравче, Чарівнику, з чого мені почати? Вона тихенько запитала.

– Може, ти занадто жорстка до себе? Я пропоную спробувати на початку бути щасливою. Насолоджуйся всім, що робиш і говориш. Цінуй, що можеш це зробити. Навіть якщо на початку не вийде, не опускай руки. Адже ти будеш говорити собі тільки те, що тобі допоможе.

– О, це гарна перспектива. Спробую, обіцяю, буду практикувати.

– Добре. Зараз пошиємо тобі красиву смарагдову бальну сукню. Що думаєш? – з усмішкою запитав Кравець.

– Це було б сповненням мрій! – вигукнула вона в захваті.

– Тоді починаємо!

Через декілька годин Пляшка стояла в центрі тієї ж кімнати, але виглядала не так, як зазвичай. Зворушена, вона дивилася на себе в дзеркало. Вона сором'язливо усміхнулася бачачи високу, красиву і елегантну Пляшку. Наскільки ж вона відрізнялася від тієї розбитої й каламутної, якою вона була на початку цієї пригоди.

– Я виглядаю чудово, дякую, Чарівнику. Я почуваюся чудово! – вона витерла велику сльозу з кришечки. Її руді кучері чудово блищали на фоні бальної сукні. – О, я цього не заслужила! ТРІСЬ!

Кравець Чарівник підійшов ближче. Він поклав руку з маззю на місце останньої тріщини.

– Треба бути обережнішим із собою. Хто тебе полікує, коли підеш на бал?

– Може, я сама? Пляшка сором'язливо усміхнулася.

– Ах, це не таке безглузде ... Я тобі дам трохи мазі. Пообіцяй мені, що ти скористаєшся нею щоразу, коли зашкодиш собі.

– Обіцяю. Знайду болюче місце і як слід його змащу, – торкнулася вона пальцем внутрішньої коробки. – Я буду такою ніжною для себе, як ця мазь.

– Тільки обережно, щоб тобі її вистачило, – порадив Чарівник.

– Гаразд, люба пані, Просто Пляшко. Іди на бал і чудово проводи час. Нехай здійсняться всі твої мрії.

Пляшка вийшла на вулицю і приєдналася до натовпу різноманітних речей, які йшли на бал на Головній Полянці. Оркестр загравав так жваво й голосно, дивно, що на своєму місці залишилися будинки. Натовп підбадьорював знову і знову.

Кого там тільки не було! Веселі Шпильки для Волосся скакали вгору і вниз під музику. Був Гудок, він весело сигналив Дорожнім Сумкам, які просто проїжджали повз на своїх колесах. Була також Сова Іграшка з напівзакритим оком. Повз йшли Ножі та Виделки, готуючись до нічної фієсти. Були навіть Ножиці!

Вечірка мала бути на славу!

Пляшка акуратно вискочила на проспект, будучи обережною з бордюрами, а коли збиралася перестрибнути через калюжі, спритно перелетіла над водою. Вона почувалася чудово! І вона почувалася... вільною!

– Добрий вечір, – сказав М'яч, весело котячись біля неї.

– Добрий вечір! – відповіла Пляшка.

– Сама йдеш на бал?

– Так. А ти?

– Я теж, але на місці зустрічаюся з подругою Трубою. Хочеш приєднатися до нас? Здається ти новенька у нашому районі.

– Це було б чудово! Дякую, правда я тут нікого не знаю. Я Пляшка. А ти?

– А я Футбольний. М'яч. Приємно познайомитись. Що ти тут робиш?

Пляшка коротко розповіла свою історію. В кінці, вона похвалила Кравця Чарівника за його талант і добре серце.

– Ти бігала марафони? Поважаю! Б'юся об заклад, що ти найкраща марафонська пляшка у світі!

– Не зовсім. Моя людина позбулася мене, бо в мене була дірка
– сумно відповіла пляшка.

– Ааааа! – Це відчуття мені знайоме. У молодшому віці я мав брати участь у чемпіонаті світу. Однак у мене дві ліві ноги і з цього нічого не вийшло. Вони вигнали мене зі збірної. Але це добре! Тепер я можу крутитися у своєму ритмі та гуляти, поки у мене вистачить сил.

– Дуже сумно, що тебе виключили зі збірної! – викрикнула Пляшка.

- Я не знаю, правда... Мені подобається моє життя. Я не скаржуся, – з усмішкою відповів М'яч.
- Ти хочеш сказати, що ти радий, що тебе вигнали?
- О, ні. Я просто не думаю, що тут є на чому зупинятися. Я знаю одне, ми не завжди маємо вплив на те, що з нами відбувається, але ми завжди можемо вирішити, який сенс надати цьому. Тому я вирішив, що буду найкращим лівим м'ячем у світі. А зараз мене запрошують на бали і взагалі... Ну, я не скаржуся! Мабуть, кризи – це замасковані можливості. Можливо, це також шанс для тебе зайнятися чимось іншим?
- Наприклад? – запитала зацікавлена Пляшка.
- Йти на бал! Ти сказала, що хочеш бути моделлю, і ось! Ти вже модель! Ну і розкішно виглядаєш!
- Так, але це тільки на сьогоднішній вечір. Завтра я знову буду собою. Такою звичайною і м'якою. ТРІСЬ!
- Слухай, може ти справді занадто жорстока до себе? І тому ти так тріскаєш? Цей твій Чарівник, мабуть, мав рацію.
- Справді, може, ці слова мене ранять, бо вони мене бентежать і засмучують. Я тільки вчуся не говорити так, але це досить важко. Набагато легше говорити про себе погано.

– Це звичка. Це нормально, що спочатку важко робити інакше. Знаєш що, я можу допомогти тобі якщо хочеш. З тією лагідністю. Я буду нагадувати тобі про неї.

– Це хороша ідея, дякую. Я дійсно ціню це.

Будь ласка! Коли ти будеш тріскатися, я тобі скажу: будь з собою лагідною. – Гаразд?

– Чудово!

Раптом Футбольний усміхнувся ширше та помахав рукою.

– Здається, там стоїть Труба. Вона трохи глуха, тому не дивуйся, якщо вона буде розмовляти голосно.

– Привіт, Труба! – крикнув Футбольний.

– ПРИВІТ! – крикнула в відповідь Труба. Футбольний показав їй жестом, щоб вона не кричала так сильно. – А хто це? – сказала вона вже тихіше.

– Це моя нова подруга, Пляшка, – відповів Футбольний.

– Вона виглядає як модель, – усміхнулася з симпатією Труба, а Пляшка знову почервоніла. Вже другий раз цього дня. Рекорд!

– Бачиш – Футбольний підморгнув Пляшці, – Труба знається на таких справах! Подивися, скільки там знаменитостей! Я не вірю своїм очам, викрикнула вона і від захвату покрутилася направо і наліво. Це буде незабутній бал!

І саме в ту ж секунду, як прозвучали слова «незабутній бал», пролунали крики, повні паніки. Раптом погасло світло і вщухла музика. Пляшка озирнулася, але не розуміла, що сталося. Футбольний підстрибнув, схопив Трубу і Пляшку, щоб відкотитися ліворуч і сховатися за каменем.

– Що відбувається? – запитала шокована Пляшка.

– Нещастя! – прошепотів Футбольний. – Треба ховатися тут і чекати.

– Але що відбувається? Пляшка продовжувала питати.

– Сміттєвоз! Вони, мабуть, дізналися, що у нас сьогодні вечірка. Вони послали його щоб знищити нас. Таке нещастя. Чому вони не розуміють, що ми хочемо мати друге життя і веселитися!

– Але хто? – Пляшка так і не зрозуміла, про що говорить Футбольний.

– Люди! А хто ж як не вони? Люди граються нашим життям, викидають нас, коли їм з нами нудно. А ми так багато можемо запропонувати світу. Просто дайте нам шанс! На жаль, вони вважають що краще відправити за нами сміттєвоз і вирішити проблему.

– О, мамо! Що ж тепер? Пляшка очевидно хвилювалася.

– Треба почекати. Тут ми в безпеці, сміттєвоз не наїде на це каміння.

– А що з іншими? Не всім вдалося сховатися! – не мовчала Пляшка.

– Надто пізно, вона вже в дорозі, я чую, її гудіння все чіткіше.

– Треба щось зробити! Пляшка крикнула, озираючись.

– Добре, що пропонуєш?

– Треба якось їх сюди привести, у нас багато місця.

– Дороги не знайдуть, темно, – в голосі Футбольного було чути смуток. У паніці Пляшка шукала хоч маленький промінчик світла, але не побачила. Погасли всі лампи. Вона схопила свою кришечку і потрусила кучерями.

– Ні-ні-ні! Я не покину їх. В решті-решт сьогодні день повний мужності! Я так вирішила! Вона подумала.

– У мене є ідея, – сказала вона через мить. – Я маю саяво. Може, я зможу його розпалити. Кравець казав, що навіть мої шрами можуть світитися. Я освітлю ними дорогу. Труба може грати голосно, щоб інші знали, де шукати. А тобі, Футболний, треба виграти нам час. Ну, що думаєш?

– Але як?

– Візьми і відбийся від сміттєвозу, щоб він втратив орієнтацію. Принаймні на мить.

– Я? Адже маю дві ліві ноги, я не можу відбитися, куди хочу. Я завжди літаю в іншу сторону.

– Тоді відбийся в протилежний бік так щоб летіти куди хочеш.

– Хитро, – посміхнувся Футболний.

– І я... ну, я спробую показати своє саяво. Дайте мені хвилинку, я ніколи цього не робила.

Пляшка подивилася на себе. – Звідки здобути це саяво? Про що я думала! Я занадто дурна для цього саява! ТРІСЬ, – сумно сказала Пляшка.

– Будь лагідна з собою, пам'ятаєш? Футбольний делікатно нагадав їй.

Пляшка кивнула головою, заплакала й глянула на першу тріщину, яка утворилася після того, як вона впала після важкого марафону. На той момент вона була виснажена, але також злилася на себе за те, що не дотримала форму до кінця. А вона так негарно собі говорила: що розтелепа, що слабка... А все ж таки витримала до кінця марафону. Якби хтось інший це зробив, вона б сказала, що він хоробрий, а вона пишається його успіхами. Чому вона так сама собі не казала? – Я була такою хороброю! Подумала вона.

І в цю мить з тріщини вирвалося сяйво!

Підбадьорена глянула на ще одну стару рану, ту, яка нагадувала їй падіння з полиці цієї зими. У той час вона хворіла, кашляла так сильно, що впала прямо на підлогу. Лежачи, засмучена, вона думала, що ніхто нормальний так сильно не кашляє.

Тепер вона зрозуміла, що у неї була висока температура, і тому вона робила те, чого зазвичай не робила.

З'явилося ще одне сяйво. Вона дивилася на ще одну тріщину і ще одну... Сяйво ставало все більше й більше.

Тепер, дивлячись на себе, вона побачила свою впертість, яка змусила її отримати бажану нагороду, і вона більше не думала, що це випадково. Вона пам'ятала, як усміхалася навіть у погані дні. І вона перестала думати, що дурнувато всміхається. Вона зрозуміла, що вона радісна і допитлива Пляшка, яка має право мріяти. Вона почала себе цінувати .

О, всі шрами засяяли, коли вона дозволила собі це зробити. Вона була повна енергії.

Пляшка стрибнула на камінь, щоб її було краще видно. Яскраво сяяла. Це був знак для інших. М'яч сильно відскочив праворуч і полетів ліворуч, вдаривши сміттєвоз прямо в лобове скло. Сміттєвоз зупинився здивований і навіть вимкнув двигун, щоб перевести подих.

Тим часом Труба гучно засурмила:

– Тут!!!

Цього вистачило! Усі речі, які залишилися на поляні, побігли до світла. Бігли так, що аж п'яти блимали. Вони з полегшенням сховалися за камінь, дякуючи за допомогу. Все це зайняло лише декілька секунд. Удалося! Усі вони були в безпеці.

Сміттевозу не було що збирати. Він ще раз озирнувся, знизав плечима й повільно поїхав геть, гуркіт двигуна також повільно затихав.

Коли настала тиша, дві Шпильки, які Пляшка бачила на початку, підійшли до неї і хором сказали:

– Пляшка, від імені всієї нашої громади – дякуємо! Дякуємо тобі, ти наше золото!

– Тішусь, що могла допомогти. Я не знала, чи це вийде, але я дуже сподівалася. Якщо б не Футбольний і Труба, ця справа не мала б успіху.

– Ми всі чудові, це факт, - сказав Футбольний. – Але план був твій! Браво!

– О, я мушу визнати, що це був перший раз, коли я бачила так багато свого саява. Я трохи боялася, що хтось може осліпнути від нього!

– На щастя, воно освітлювало дорогу іншим. Який надихаючий подвиг, люба наша! – кричали Шпильки згідно. – Давайте познайомимось. Ми Королівські Шпильки. На знак подяки за порятунок ми хочемо запропонувати тобі бути зіркою наступного балу.

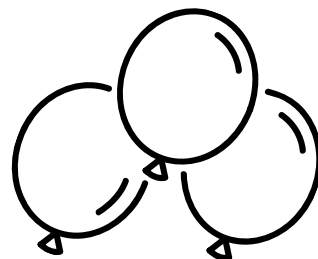
- Зіркою? Як модель?
- Як модель! А твої шрами будуть для нас символом хоробрості, – дружньо кричали Шпильки.
- Матиму за честь! Дякую, це здійснення моїх мрії!
- Будучи зіркою балу можеш вибрати його тему. Дамо тобі трохи часу подумати.
- Не треба, я вже знаю, – одразу ж відповіла Пляшка.
- Уже? Гарзд, яка?
- Будьмо лагідними один до одного!

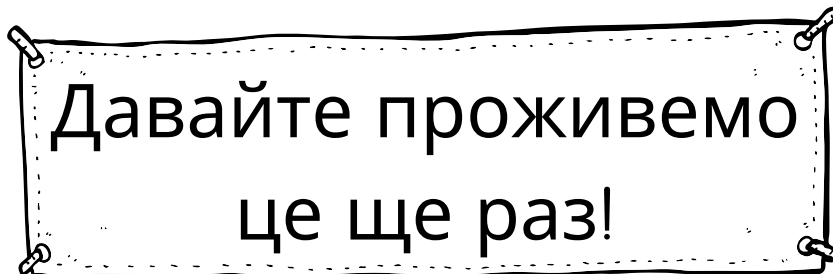

Будьмо лагідними
один до одного!

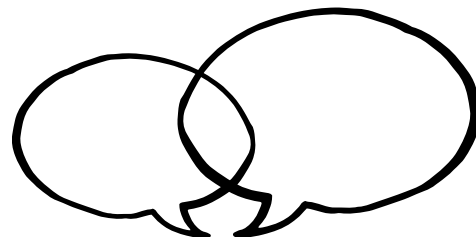
Запрошую
пограти та
повеселитися!

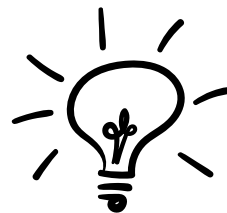
*Використовуйте наступні запитання
для спільних розмов про казку
в оточенні близьких.*

1. Який уривок ти запам'ятав\ла?
2. Чому саме цей?
3. Що тебе здивувало?
4. Коли ти сяєш?
5. Що тобі найбільше подобається в собі?
6. Що означає бути лагідним для себе? Як ти це розумієш?
7. Як бути більш лагідним до себе щодня?
8. Що ти можеш сказати собі, щоб бути лагідним для себе?
9. Про що ще варто поговорити?

Нехай творчість спрацює!

*Використай наступні питання, щоб разом
весело провести час!*

1. Як уявляєш собі продовження історії?
2. Хто ще міг з'явитися в казці?
3. Якби кінцівку можна було змінити, що б це було?
4. Яким характером ти б хотів\ла бути?
5. А з яким характером ти б хотів\ла дружити? Чому?
6. У кого могла б бути окрема історія? Як би вона виглядала? Які пригоди були б у цього характеру?
7. Яка музика буде найкращою для наступного балу Пляшки? Створи свій плейлист!
8. Які атракціони могли б з'явитися на балу?
9. Хто буде почесним гостем (крім Пляшки) і чому?

Перевір свою пам'ять!

1

Чарівник дістав
олю з шафи.

☐

Так

☐

Ні

2

Дуб був дуже
незадоволений, коли
його зустріла Пляшка.

☐

Так

☐

Ні

3

У М'яча були дві
праві ноги.

☐

Так

☐

Ні

4

Пляшка буде зіркою
наступного балу.

☐

Так

☐

Ні

5

Окуляри Ножиць
були ...

А

Жовті

В

Зелені

С

Червоні

6

Труба була глуха, що
це означає?

А

Не чує
чітко

В

Тихо
говори

С

Не бачить
точно

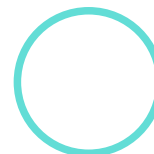
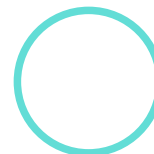
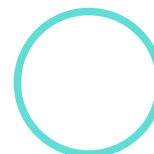
Яка відповідь?

Скільки характерів на фото?

Порахуй характери. Свою відповідь напиши в коло.

40

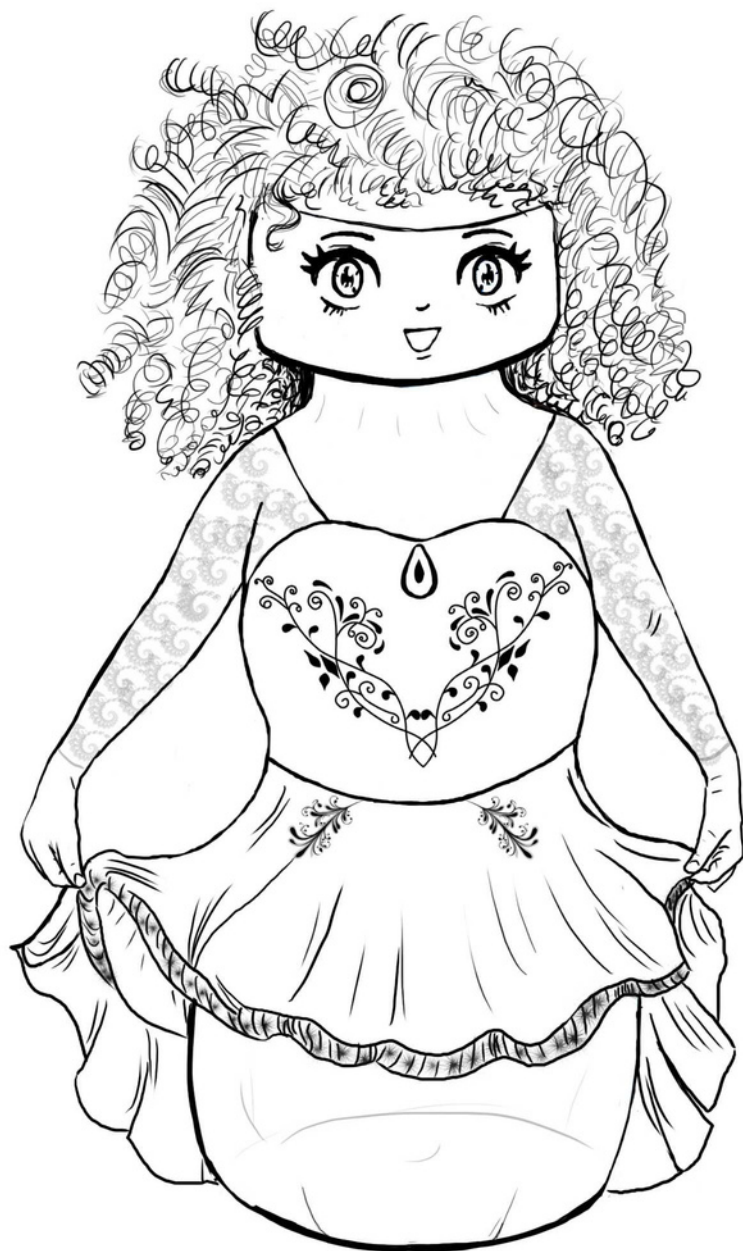
Казка про Пані Пляшку, котра навчить тебе бути лагідним

Відповіді: 9, 5, 7, 10

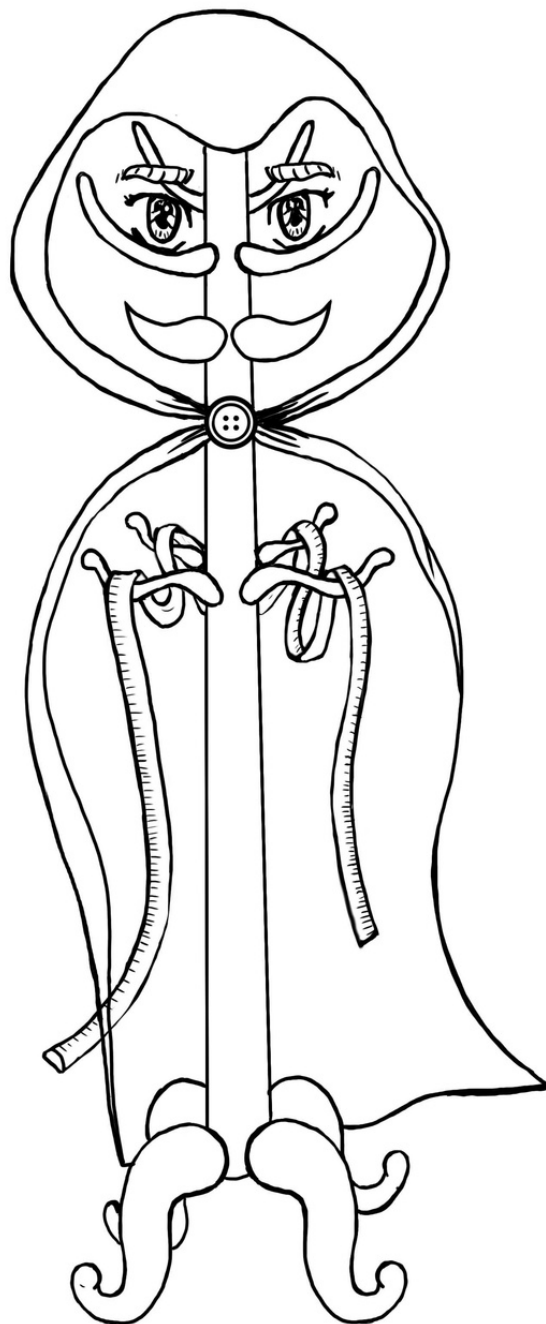
Розфарбуйте його

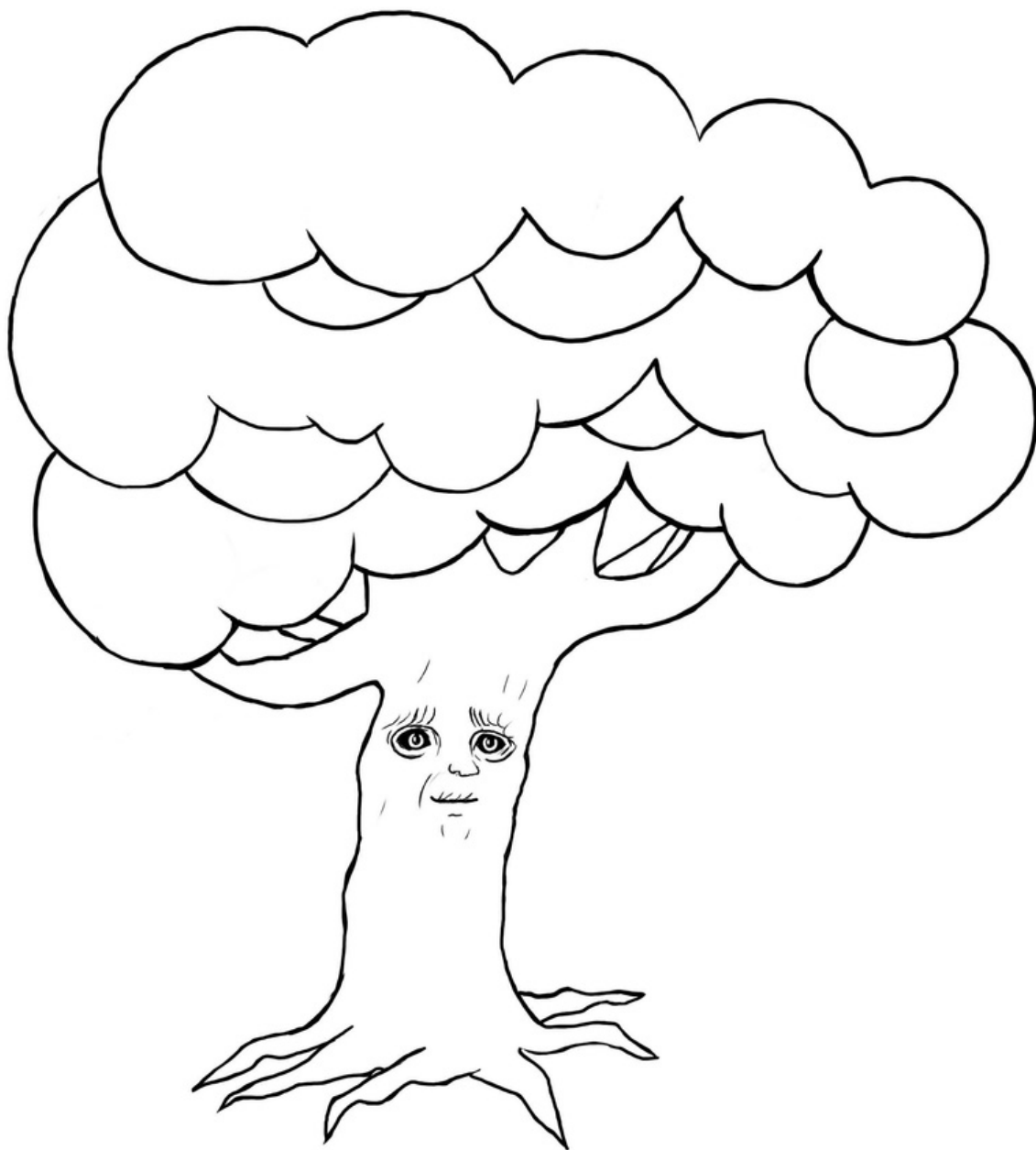

Марта Журовська, сертифікований бізнес-тренер, коуч, сертифікований тренер і партнер FRIS®, майстер Reiss Motivation Profile®, фасилітатор. А тепер автор розвиваючих книжок для дітей.

